

TU HỒNG TỬ



Anh ngồi đây, đếm sao trời để nhớ.
Mỗi vì sao, mỗi lần gọi tên em.
Mỗi vì sao là bóng dáng dịu hiền.
Của em đó, ở phương trời xa thẳm...

Anh vẫn nhớ màu áo hồng em mặc.
Những khi trời mưa đổ giọt sầu rơi.
Màu áo xanh, màu áo của da trời.
Khi nắng lụa cho em tươi màu má!

Là thiên thần mà quên mang đôi cánh.
Em dịu dàng trong áo trắng thơ ngây.
Và khi trời chiều nổi gió heo may.
Em khép nép dưới nhung mềm biêng biếc.

Rồi thu về cho lá vàng đơn chiếc.
Mắt em buồn trong màu áo vàng xinh.
Màu áo vàng, màu áo lụa đa tình.
Mà kín đáo như áo màu em mặc...

Bửu Châu